

Вища кваліфікаційна комісія суддів України

вул. Механізаторів, 9,
м. Київ, 03109

судді Верховного Суду України
Берднік Інни Станіславівни

Пояснення щодо

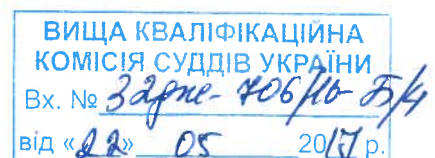
«Висновку про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Берднік Інни Станіславівни критеріям доброчесності та професійної етики», затвердженим Громадською радою доброчесності 16 травня 2017 року

Ознайомившись з «Висновком про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Берднік Інни Станіславівни критеріям доброчесності та професійної етики», затвердженим Громадською радою доброчесності 16 травня 2017 року (далі – Висновок) вважаю за необхідне надати такі пояснення.

1. пояснення до пункту 1 Висновку «щодо невідповідності Кандидата критерію професійної етики»

- в зв'язку з рішенням Європейського суду з прав людини у справі «Бочан проти України № 2»

В цьому пункті Висновку йдеться про те, що Кандидат у складі колегії суддів Верховного Суду України взяла участь у постановленні ухвали Верховного Суду України від 14 березня 2008 року, якою стороні було відмовлено у задоволенні скарги про перегляд судових рішень у зв'язку з винятковими обставинами на підставі рішення Європейського суду з прав людини від 3 травня 2007 року у справі «Бочан проти України», яким визнано порушення п. 1 ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. У подальшому рішення Верховного Суду України переглянуто Європейським судом з прав людини 5 лютого 2015 року у справі «Бочан проти України (№ 2)».

Зазначена справа була розглянута за винятковими обставинами 14 березня 2008 року колегією суддів Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України у складі 18 суддів, за результатами розгляду якої була постановлена відповідна ухвала.

В цій справі ні головуєчим, ні доповідачем я не була.

В рішенні від 5 лютого 2015 року у справі «Бочан проти України (№2)» Європейський суд з прав людини констатував, що у мотивувальній частині ухвали Верховного Суду України від 14 березня 2008 року є твердження, яке не відповідає висновкам, наведеним у рішенні Європейського суду з прав людини від 3 травня 2007 року у справі «Бочан проти України».

Згідно зі ст. 19 ЦПК України питання, що виникають під час розгляду справи колегією суддів, вирішуються більшістю голосів суддів. При прийнятті рішення з кожного питання жоден із суддів не має права утримуватися від голосування та підписання рішення чи ухвали.

Виходячи із закріплених у статті 196 ЦПК України положень щодо нерозголошення ходу обговорення та ухвалення рішення у нарадчій кімнаті, я позбавлена можливості стверджувати, що саме мною допущено помилку при прийнятті зазначеного рішення.

Разом з тим, на даний час я позбавлена можливості висловлювати свою думку щодо законності та справедливості прийнятих судових рішень у зазначеній справі, оскільки постановою Верховного Суду України від 22 лютого 2016 року, прийнятою за моєю участю, судові рішення у справі за позовом Бочан М.І. скасовані, а справа направлена на новий розгляд до суду першої інстанції (копія постанови додається).

Проте необхідно зазначити, що при прийнятті свого рішення 14 березня 2008 року Верховний Суд України враховував конкретні обставини справи (тривалий розгляд, наявність інших доказів у справі), але, вдавшись до оцінки доказів, недостатньо мотивував свої висновки.

Я як і інші судді, які були у складі колегії, визнаю, що мала місце недостатня аргументація висновків Верховного Суду України, що привело до винесення Європейським судом з прав людини рішення № 2 у справі «Бочан проти України (№ 2)».

Разом з тим про неспірність позиції Верховного Суду України у цій справі свідчать і 3 окремі думки суддів Європейського суду з прав людини.

Одночасно повідомляю, що для більш детального аналізу висновку Громадської ради доброчесності додаю копію моїх пояснень до Вищої ради юстиції.

- в зв'язку з розглядом справи № 5011-48/950-2012

В цьому пункті Висновку вказано, що Кандидат в складі колегії суддів скасувала постанову Вищого господарського суду України про

визнання недійсним рішення Шевченківської районної у місті Києві ради щодо приватизації приміщень, що є пам'яткою архітектури

У вересні 2014 року я брала участь у складі судової палати у господарських справах Верховного Суду України (6 суддів) при розгляді справи за позовом прокурора до Шевченківської районної у м. Києві ради, управління з питань комунального майна, приватизації та підприємництва Шевченківської районної у м. Києві ради та фізичної особи про визнання недійсними рішення Шевченківської ради від 27 грудня 2005 року «Про приватизацію об'єктів комунальної власності Шевченківського району міста Києва» в частині включення спірного майна до переліку об'єктів комунальної власності, що підлягають приватизації шляхом продажу на аукціонах.

Справа за заявою про перегляд постанови Вищого господарського суду України від 11 лютого 2013 року була допущена до провадження для перегляду Верховним Судом України ухвалою Вищого господарського суду України від 26 червня 2014 року.

Постановою судової палати у господарських справах Верховного Суду України від 9 вересня 2014 року постанову Вищого господарського суду України від 11 лютого 2013 року скасовано, а справу передано на новий касаційний розгляд.

При цьому Верховний суд України врахував науковий висновок члена Науково-консультативної ради при Верховному Суді України, доктора юридичних наук, професора та своє рішення обґрунтував неправильним стосуванням судом касаційної інстанції норм Закону України «Про тимчасову заборону приватизації пам'яток культурної спадщини», норми якого поширюється на об'єкти культурної спадщини, занесені до Переліку пам'ятників архітектури місцевого значення та до Державного реєстру нерухомих пам'яток України. Такі дані, що підтверджували б правовий статус пам'ятки спірного об'єкту нерухомості судами попередніх інстанцій у справі не були встановлені.

Крім того, Верховний Суд України вказав на невірний обраний позивачем спосіб захисту, ураховуючи, що господарськими судами було розглянуто справу, в якій встановлено, що на час розгляду справи спірне приміщення належало фізичній особі, яка це приміщення відчужила на користь другої фізичної особи, а обраний спосіб захисту не забезпечив ефективний захист права комунальної власності.

2. пояснення до пункту 2 Висновку «щодо невідповідності Кандидата антикорупційним критеріям»

в пункті 2 йдеться про розбіжності між Державним реєстром речових прав на нерухоме майно щодо права власності Кандидата на садовий будинок площею 113, 80 кв.м і даними декларацій Кандидата про майновий стан та доходи за 2013, 2014, 2015 та 2016 рік

Садовий будинок площею 113,80 кв м, який належав мені на підставі свідоцтва про право власності, виданого Головним управлінням житлового забезпечення виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) 10 вересня 2009 року, мною було відчужено на підставі договору від 8 лютого 2012 року. Тому в деклараціях про майновий стан та доходи за 2013, 2014, 2015 та 2016 роки я не зазначала цей об'єкт нерухомості як такий, що належить мені на праві власності.

Аналогічні письмові пояснення з цього приводу я вже надсилала до Вищої кваліфікаційної комісії суддів України 7 лютого 2017 року, до яких я долучила необхідні документи, в тому числі виписку із Державного реєстру речових прав на нерухоме майно про реєстрацію права власності на садовий будинок площею 113,80 кв.м за іншою фізичною особою.

Виписка із Державного реєстру речових прав на нерухоме майно про державну реєстрацію права власності на садовий будинок площею 113,80 кв.м за мною, про яку йдеться у висновку Громадської ради доброчесності і яка є у матеріалах мого дос'є, містить відомості станом на січень 2012 року (тобто до укладення мною договору про відчуження садового будинку площею 113,80 кв.м 8 лютого 2012 року).

З огляду на викладене невідповідності між моїми деклараціями про майновий стан та доходи за 2013, 2014, 2015 та 2016 рік та даними Державного реєстру речових прав на нерухоме майно немає.

Надані мною пояснення підтверджуються копією нотаріально посвідченого договору та копією витягу із Державного реєстру речових прав.

3. щодо додаткової інформації

У пункті 3 Висновку йдеться про те, що Кандидат брав участь у Пленумі Верховного Суду України, на якому було прийнято рішення звернутися до Конституційного Суду України з конституційним поданням щодо відповідності (конституційності) положень Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 02 червня 2016 року № 1402-VIII щодо формування нового Верховного Суду.

Право Верховного Суду України на звернення з конституційним поданням до Конституційного Суду України щодо вирішення питань про відповідність Конституції України (конституційність) законів України закріплено в Конституції України (ст. 150 Конституції України).

Отож, реалізація Верховним Судом України свого конституційного повноваження не може бути підставою для висновку про невідповідність вимогам професійної етики мене як судді Верховного Суду України.

догатов: на 42 аркушах

З повагою

Суддя
Верховного Суду України

Берднік І.С.

22 травня 2017 року